

Det finns en särskild plats.

Lisa Marlund och Lotta Snickare har döpt sin bok – i ett inlägg i frågan kring feminism och kring kvinnans svårigheter i samhället – till; Det finns en särskilt plats i helvetet för kvinnor som inte hjälper varandra. Titeln ord uttalades av Madeleine Albright, USA:s första kvinnliga utrikesminister vid ett tal i ABF-huset i Sthlm den 24 augusti 2004.

Kvinnors rättigheter. Människor rättigheter - i förhållande till sig själva, i förhållande till sin kunskap och i förhållande till samhället i stort - känns angeläget. Diskriminering över könsgrensar, över religionsgränser, med hänsyn till ålder, bakgrund eller på annat sätt känns otidsenligt – men kan alltför ofta konstateras vara så högst närvarande. På så många olika håll och på så många olika sätt. Otidsenligt, därför att vi lever på 2000-talet. Därför att vi anses så upplysta om människornas förutsättningar och kunskaper. Därför att vi verkligen borde veta att varje människa är en unik uppsättning av fantastiska egenskaper och förutsättningar. Som kan ge så otroligt stora mervärden tillsammans. Tillsammans. Om vi väljer att dra nytta av dem. Just för mervärdets skull. Just för att det unika hos var och en kan tillföra något. Både till dig, och till mig, och till oss alla tillsammans. Det kan så starkt höja den som kan ge. Det kan så starkt höja den som får ta del. Om, eller snarare När. När vi väljer att lyssna på det örat. När vi väljer att göra vårt yttersta för att fånga det unika hos var och en. När vi väljer att noggrant lyssna på vad den har att säga. Ända till punkt. Ända tills samtalet är klart. Utan att avbryta. Utan att döma. Utan att värdera. Det känns naturligtvis oerhört svårt. På gränsen till omöjligt. Det torde ta tid. Det torde ta kraft. Att lyssna på någon som tänker annorlunda. För långsamt. Eller kanske för snabbt. För komplicerat, eller kanske för lättvindigt. Det känns svårt, men inte desto mindre viktigt. För utvecklingens skull. För människornas skull. För din och min skull. För kärlekens skull. Till sådant som är viktigt. Som vi tillsammans.

Kanske är det på sitt sätt samma sak som i en konflikt. I en konflikt känns det oerhört angeläget att alla parter får samtala klart. Ända till punkt. Ända till samtalet är klart. Utan att bli avbruten. Utan att bli dömd. Och också utan att döma. Med en stor omsorg om att inte bestämma sig för att någon måste ha fel. – kanske mer att något har gått fel, och vi alla gärna vill rätta till detta. En hisnande tanke kan ibland vara att båda har rätt. Helt rätt. Utifrån helt olika perspektiv. Och att man kan nå dit. Nästan alltid. I samtalet med varandra. Med insikten om att så är fallet. Med insikten om att vi måste lyssna, alldeles förutsättningslöst och inte dömande, på vår nästa. Vi måste lära oss att förstå, hur vår nästa tänker just i förhållande till just det vi befinner oss i just nu. En viktig ingrediens kanske är att för att klara det så måste parterna vara trygga i att där är tillåtet att vara just som de är. Att vara trygga i att få tala klart. Till punkt. Utan dom. För kärlekens skull. För sådant som är viktigt. För människor tillsammans. I trygghet.

Jag öppnade *Sändaren*. Där fanns en annons om en bok. Den stora Kärleken. Där stod; Älska inte din nästa! Älska din första! Älska i stället den du har levt tillsammans med i två...eller femtio år. Älska henne, så att hon kan älska sig själv. Älska henne, så att hon kan bli fri att älska. Sedan öppnade jag *Land*. Där föll min blick på en rubrik. Där stod; Har du inte den du älskar, så lär dig älska den du har.

Jag längtar till tiden när vi älskar varandra. Jag längtar till tiden när vi lärt oss att se varandra. Att höja varandra. Att finnas för varandra. Med omsorg. Utan hårda ord.

Det finns en särskild plats.

Det är möjligt att det finns en särskild plats i helvetet för kvinnor som inte hjälper varandra.

För mig känns det viktigare att säga att det är hög tid att fundera kring frågor som vad gör vi – du och jag – för att livet skall bli så bra som möjligt för dem vi möter på vår vandring här på jorden. Inte bara mellan kvinnor – utan mellan oss alla, människor. I ett större perspektiv än ur tron att allt bara kan lösas på just ett sätt. Just rätt sätt.

När jag läser i en lokaltidning från södra Sverige, att kyrkans folk träter, blir jag alltigenom fruktansvärt ledsen. Kyrkan är – för mig - platsen för kärlek, kärlek och inget annat än kärlek. Kyrkan är där vi skall måna allra särskilt om varandra. Kyrkan är där vi skall vandra på det sätt Herren vill att vi skall vandra. För mig har kyrkan till uppgift ge trygghet till människorna. Jag tror inte att det kan göras genom att träta högt och tydligt i pressen, eller var och en för sig. Jag ber och hoppas att de kyrkor som drabbas av konflikter, av vad slag de än må vara, lär sig att lösa dessa. Tillsammans med dem som är berörda. Genom omsorg om sina anställda. Genom utbildning. Genom samtal. Genom kärlek, precis som Herren själv skulle ha gjort. Inte genom att agera Herre, utan att genom att agera med kärlek och omsorg, såsom jag tror att Herren skulle vilja att vi gjorde.....

Anette Grinde
Norrtälje 2007-04-05